

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2016 r.,

sprawy **P. M.**

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 197 § 3 pkt 2 kk i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w B.

z dnia 23 listopada 2015 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego P.M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 23 listopada 2015 r., sygn. akt III K (...), P. M. został skazany za dwa czyny wyczerpujące znamiona: art. 207 § 1 k.k. (pkt 1), za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 2), za który wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności (pkt 3). Na podstawie art. 41 a § 1 k.k. orzeczono wobec P.M. zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną na okres 7 lat (pkt 4), zaś na mocy

art. 46 § 1 k.k. zasądzo od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwotę 8 000 zł (pkt 5). Wyrokiem powyższym rozstrzygnięto także w przedmiocie wydatków i kosztów postępowania (pkt 6 i 7).

Na skutek apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok w pkt. 5. w ten sposób, że za jego podstawę prawną przyjął przepis art. 46 § 2 k.k., zaś kwotę 8 000 zł zasądzo na rzecz pokrzywdzonej tytułem nawiązki. W pozostałym zakresie utrzymano w mocy zaskarżony wyrok, rozstrzygając jednocześnie w przedmiocie kosztów postępowania oraz kosztów udzielonej z urzędu pomocy prawnej pokrzywdzonej.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca P. M. zaskarżając go w całości i zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania karnego, tj.

- 1) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez zaniechanie dokonania analizy wszystkich zarzutów apelacyjnych i uzasadnienia tego środka odwoławczego, a nadto dokonanie ogólnikowej jedynie analizy zarzutów apelacji i ich uzasadnienia dotyczących obrazy przepisów postępowania, jakich dopuścił się Sąd I instancji – co mogło mieć wpływ na treść wyroku, ponieważ wszechstronna i dokładna analiza podniesionych w apelacji zarzutów prowadziłoby do wniosku, że Sąd I instancji ustalił okoliczności faktyczne z naruszeniem przepisów postępowania i w konsekwencji niesłusznie przypisał oskarżonemu popełnienie zarzucanych mu przestępstw;
- 2) art. 60 § 2 zd. 1 k.k. przez jego niezastosowanie;
- 3) rażące naruszenie prawa karnego materialnego, mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z § 2 k.k., przez jego zastosowanie,

wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w B. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Podobne stanowisko zajęła pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej.

Sąd Najwyższy, zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym i dlatego podlegała oddaleniu na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Skoro podstawą zarzutów kasacyjnych czyni się naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., to tym samym przyjmuje się zobowiązanie do jego wykazania w postępowaniu Sądu odwoławczego. Owo wykazanie błędów w procedowaniu przez Sąd II instancji nie może być utożsamiane zaledwie ze sformułowaniem określonej treści zarzutów, ale ze szczegółowym ich wskazaniem połączonym z wyjaśnieniem źródła i miejsca ich dostrzeżenia. Tymczasem analiza tak zarzutów jak i przywołanej na ich poparcie argumentacji dowodzi, iż powyższe kryteria nie zostały przez obrońcę w kasacji spełnione. W takiej sytuacji należy jedynie wskazać, że postępowanie odwoławcze w przedmiotowej sprawie spełniło kryteria kontroli rzetelnej i wszechstronnej. Nie tylko rozważono wszystkie zgłoszone zarzuty, ale także na kartach pisemnych motywów wyroku wyjaśniono powody ich oddalenia. Z treści tego uzasadnienia bezspornie wynika, że sferą kontroli objęto także ustalenia faktyczne poczynione w sprawie. Nie dopatrzone się przy tym, jak usiłuje dowieść skarżąca, dowolności w ich ocenie. Zgodnie z wynikami tej kontroli kwestia sprawstwa odnośnie obu przypisanych czynów P. M. została przesądzona i ostatecznie udowodniona zgromadzonym i poprawnie ocenionym materiałem dowodowym.

Nie ma racji skarżąca dowodząc, że Sąd Okręgowy naruszył przepis art. 60 § 2 k.k. zd. 1 k.k., poprzez jego niezastosowanie. Z treści przepisu wynika ponad wszelką wątpliwość, że stosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary ma charakter fakultatywny, a z uzasadnienia Sądu I instancji wynika, że P. M. nie spełnił żadnego z przywołanych w tym przepisie kryteriów. Odnosząc się do zarzutu apelacyjnego Sąd II instancji podzielił ustalenia Sądu Okręgowego. Stwierdzić więc należy, że zarzut ten sprowadza się w istocie do kwestionowania wymiaru kary i próby wykazania jej niewspółmierności, co nie jest dopuszczalne zgodnie z art. 523 k.p.k.

Sąd Apelacyjny, wbrew wywodom skarżącej, nie naruszył prawa materialnego przez zastosowanie przepisu art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. Podzielić bowiem należy wywodu obu Sądów odnosząc się do tak przyjętej kwalifikacji prawnej, które oparte są o przyjętą w orzecznictwie linię, że pojęcie

„zgwałcenia” zamieszczone w § 3 art. 197 k.k. obejmuje czyny określone w § 1 i § 2 art. 197 k.k. (zob. m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2013 r., V KK 361/12, Lex nr 1312374).

Mając powyższe na uwadze, wobec niestwierdzenia naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego P. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.